

Buletinul de știri NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1158

25.05.2025 (136)

Hitler la război : Ce s-a întâmplat *cu adevărat*?

de A.V. Schaerffenberg

Partea 5

Capitolul 4: Preludiu la război

Vă opuneți oricărui fel de pace. Vreți repetarea eternă a războiului și a păcii."

Friedrich Nietzsche

Introducere, *Așa vorbea Zarathustra*

La nașterea celui de-al Treilea Reich, la 30 ianuarie 1933, opozanții din interiorul și din afara Germaniei erau convinși că acesta se va prăbuși curând. Ideea lor greșită a fost consolidată de Putsch-ul Roehm din iulie, anul următor. Dar, până în 1936, au realizat în cele din urmă că național-socialismul era un fenomen care putea fi înlăturat doar prin agresiune militară externă, pe care erau hotărâți să o folosească în circumstanțe adecvate; cu alte cuvinte, atunci când reînarmarea era completă și masele de neamuri din alte țări erau suficient de condiționate pentru a-și risca viața ca carne de tun.

Germanii au renunțat de bunăvoie la arme după Primul Război Mondial, la în-

demnul președintelui american Woodrow Wilson, care a promis că aliații îi vor urma imediat după aceea cu propriile lor programe de dezarmare. În schimb, Marea Britanie și Franța nu numai că și-au păstrat forțele armate, dar au continuat să le dezvolte, cu ani înainte ca Führerul să devină cancelar. "Poporul german și guvernul german nu au cerut absolut nicio armă", a declarat el într-o emisiune radio internațională din 16 octombrie 1933, "ci, mai degrabă, drepturi egale. Dacă lumea decide să elimine toate armele până la ultima mitralieră, atunci suntem pregătiți să aderăm la o astfel de convenție. Dacă lumea decide să elimine *anumite tipuri* de arme, atunci suntem gata să renunțăm la ele de la bun început. Dar dacă lumea decide că numai anumite națiuni se pot înarma, iar altele nu, atunci nu suntem pregătiți să ne permitem să fim excluși ca popor cu drepturi fundamentale mai reduse."

De-a lungul anilor 1930, el a prezentat propuneri după propuneri pentru dezarmarea reciprocă a Europei, însă presa aliată l-a denigrat ca pe un "generator de război". Încă din 1934, el a demonstrat seriozitatea intențiilor sale finale numindu-l pe Joachim von Ribbentrop comisar special pentru dezarmare. Unsprezece ani mai târziu, în ultimele zile ale conflictului internațional pe care a încercat să îl evite, Hitler își amintea în testamentul său: "Am făcut atât de multe oferte pentru reducerea și eliminarea armamentelor, care nu pot fi explicate pentru eternitate, încât responsabilitatea pentru izbucnirea acestui război nu îmi poate reveni. În plus, nu am dorit niciodată ca după primul război mondial teribil să apară un al doilea război împotriva Angliei sau chiar a Americii".

Conștient de agitația internațională împotriva regimului său ales în mod corespunzător, Hitler a acționat rapid pentru a stabili relații pașnice cu vecinii țării sale. Italia fascistă era deja bine dispusă față de Noua Germanie pe motive ideologice. Dar Franța și Anglia erau dușmani vechi. Pentru a-i asigura pe aceștia din urmă, Hitler l-a pus pe von Ribbentrop să negocieze Acordul naval anglo-german la Londra, pe 18 iunie 1935. Acesta reducea permanent numărul navelor de război ale Kriegsmarine la 35% din capacitatea de suprafață a Marinei Regale, dovedind astfel intenția celui de-al Treilea Reich de a nu contesta niciodată puterea maritimă britanică. Acest gest generos nu a fost, însă, reciproc. După mai mult de doi ani de negocieri reciproce cu britanicii privind dezarmarea, aceștia l-au informat în termeni clari că Anglia *nu* va respecta Tratatul de la Versailles, pe care ei înșiși îl semnaseră, reducându-și producția militară, ci va continua, de fapt, să își modernizeze și să își extindă forțele armate.

Având în vedere agitația neîncetată a evreilor pentru război în Marea Britanie, ca și în alte părți, Hitler știa acum că trebuie să reînarmeze Wehrmachtul, pentru ca Germania să aibă o șansă de a lupta împotriva coaliției de state evreiești care se formează în jurul său. Față de francezi, într-un efort major de a cuceri dușmanul

tradițional al Germaniei, Hitler a renunțat la toate pretențiile asupra teritoriilor disputate în care locuiau încă numeroase populații ale compatrioților săi (cum ar fi Alsace Lorraine) și a făcut numeroase demersuri diplomatice de apropiere. De exemplu, "în 1935, el a primit la Berlin, cu onoruri speciale, o delegație a orbilor de război francezi, condusă de deputatul Scapini, care era și el orb", potrivit lui Leon DeGrelle. Și "a organizat un pelerinaj al veteranilor germani la Douamont cu scopul de a fraterniza cu foștii lor adversari francezi".

Încă din 1928, cu cinci ani înainte de venirea lui Hitler la putere, șantierele navale germane construiseră o navă de luptă care ar fi putut sfida clasa *Dunquerque*, cel mai mare tip de navă armată din marina franceză, dar acesta a ordonat dezmembrarea ei ca un gest de pace. Politicienii parizieni au răspuns acestor gesturi prin încheierea unei alianțe militare cu Rusia comunistă, îndreptată în special împotriva Reich-ului. Acțiunile lor nu aveau nicio legătură cu diplomația lui Hitler, ci urmăreau exclusiv zdrobirea Germaniei. Mulți francezi au fost îngroziți de comportamentul scandalos al guvernului lor. "De acum înainte", a exclamat omul de stat Benoist-Mechin după ratificarea pactului franco-sovietic la 27 februarie 1936, "ne aflăm pe o periculoasă pantă descendentă".

Chiar și britanicii au considerat că francezii au mers prea departe. Ministrul lor de externe, Sir John Simon, i-a spus ambasadorului său în Franța "să facă cunoscut fără echivoc faptul că Anglia este deranjată să vadă Franța încheind un tratat care ar putea duce în cele din urmă la participarea la un război împotriva Germaniei în condiții incompatibile cu paragraful doi al Pactului de la Locarno". Paragraful la care făcea aluzie Simon preciza că semnatarii acestuia, printre care și Franța, se angajau să nu se alieze niciodată cu vreun stat în scopul de a înconjura o altă țară. Poporul francez nu avea nimic de câștigat și avea totul de pierdut (ceea ce a și făcut în cele din urmă) alăturându-se lui Stalin împotriva propriilor sale interese vitale. Un astfel de pact sinucigaș cu diavolul nu putea decât să-i servească pe evrei, care făceau agitație deschisă în toate țările aliate și neutre pentru "un război sfânt" împotriva Germaniei, indiferent de dreptul internațional sau de sacrificiile pe care le-ar fi făcut neamurile pentru a face lumea sigură pentru evrei.

Pentru a demonstra că nu este intimidat de astfel de tactici de gangster, la 7 martie, Hitler și-a trimis trupele să reocupe Renania. Chiar numele acesteia o identifica ca fiind germană, nu franceză. Ca parte a prăzii promise de profitorii de război autori ai Tratatului de la Versailles, politicienii parizieni, mânâți de lăcomie și de eterna răzburnare, au smuls Renania unei Germanii postbelice îngenunchiate de înfrângere. Aceleași mijloace de informare în masă care au strigat cu indignare la "invazia" lui Hitler în Renania nu au publicat niciodată un cuvânt despre "expulzarea a mii și mii de familii din casele lor" de către francezi (Brinkley, 9). Pentru a-i umili și mai mult pe renanii lipsiți de apărare, soldații coloniali negri din

Sudan au fost folosiți ca trupe de ocupație.

Această măsură josnică a indignat oamenii din întreaga lume și i-a expus pe francezi ca fiind conduși în întregime de o ură fără sens. Într-o declarație a British Broadcasting Corporation, faimosul dramaturg George Bernard Shaw a condamnat preluarea Renaniei de către francezi, cu negri înarmați, ca "nefăcând jocul civilizației occidentale". "Remilitarizarea" Ruhrului de către Hitler a inversat această situație rușinoasă și a trimis un mesaj clar politicianilor francezi: Dacă vor provoca o confruntare, ei vor fi primii care vor resimți consecințele acesteia. Aceștia au dat înapoi, dar lumea intrase pe "periculoasa pantă descendentă" către război.

Nu se poate sublinia prea mult faptul că Führerul a decis reînarmarea Germaniei în acest moment doar din cauza amenințărilor neîncetate ale Franței și a refuzului constant de a căuta soluții pașnice pentru problemele internaționale. În timp ce el se străduia să ajungă la un acord cu toate popoarele ariene din cauza legăturilor lor de sânge și cultură, politicienii aliați se gândeau doar la distrugerea oricărui vestigiu al național-socialismului, la ordinul șefilor lor evrei, care declaraseră deja război poporului german. Același cuirasat pe care Hitler ordonase anterior să fie dezmembrat în semn de bunăvoință față de Franța, el a ordonat acum să fie reconstruit. Câțiva ani mai târziu, Aliații aveau să plătească scump pentru refuzul lor de a accepta ramura de măslin a lui Hitler, când puternicul crucișător de luptă *Scharnhorst* a devenit flagelul și umilința lor pe mare.

În timp ce marionetele politice franceze ale evreimii internaționale se jucau cu focul, o coaliție marxistă din Spania a furat alegerile naționale din această țară prin teroare și corupție. Deși majoritatea spaniolilor au votat altfel, comuniștii și anarhiștii au avut *îndrăzneala* de a-și numi noua alianță Frontul "Popular". Guvernul de la Madrid era pe punctul de a fi deturnat de această cabală bolșevică, când o adevărată rebeliune populară a izbucnit împotriva sa. În vara anului 1936, Spania era în pragul unui război civil. Rezistența patriotică a fost condusă de Jose Antonio de Rivera, fondatorul Mișcării Falangiste, versiunea spaniolă a fascismului. Execuția sa de către un tribunal comunist a stârnit rezistența națională.

La 26 iulie, sovieticii vigilenți au profitat de problemele interne ale Spaniei, pe care le-au văzut ca pe o oportunitate de a-și stabili poziția mult visată în Europa de Vest. Stalin a trimis "consilieri militari" și materiale republicanilor marxiști. În curând, nu numai ajutorul financiar, ci și armele - inclusiv cele mai noi avioane de luptă și bombardiere ale Forțelor Aeriene Roșii - au sosit în Spania din URSS. Pentru a contracara acest aflux de oameni și de arme, naționaliștii trebuiau să își transfere imediat armata din Maroc pe câmpurile de luptă iberice, dar nu aveau mijloacele necesare pentru a face acest lucru.

Un Francisco Franco disperat, reprezentând interesele patriotice ale țării sale, a

apelat la Mussolini și Hitler pentru ajutor. "Puteam noi, fasciștii, să lăsăm fără răspuns acest strigăt", se întreba Ducele cinci ani mai târziu, "și să rămânem indiferenți în fața perpetuării unor crime atât de sângeroase comise de așa-numitele "Fronturi populare"? Puteam refuza să acordăm ajutorul nostru mișcării de salvare care își găsisse în Antonio Primo de Rivera creatorul, asceticul și martirul? Nu. Astfel, prima noastră escadrilă de avioane de război a plecat la 27 iulie 1936, iar în aceeași zi am avut primul nostru mort".

La rândul său, Führerul a ordonat trimiterea unei flote aeriene de avioane de transport în Africa de Nord, de unde a transportat armata naționalistă în Spania, la timp pentru a împiedica preluarea Iberiei de către roșii. Adolf Hitler a imaginat și a pus astfel în aplicare primul transport aerian militar din istorie. Acesta a salvat nu numai Spania, ci și întreaga Europă de la a fi redusă la o extensie a Uniunii Sovietice. După cum a remarcat Fuhrerul mai târziu, "Franco ar trebui să construiască un monument pentru Ju-52". Junkers Ju-52, numit afectuos *Tante Ju*, sau "mătușa Ju", de către echipajele sale, a fost aeronava care a adus trupele naționaliste din Maroc.

În următorii trei ani, Războiul civil spaniol a amenințat să devină o conflagrație mondială, Stalin intensificând sprijinul pentru republicani. Acestora li s-au alăturat voluntarii comuniști de peste mări, adesea cu binecuvântarea și ajutorul secret al țărilor lor. Sub patronajul abia deghizat al premierului evreu al Franței, Leon Blum, aceștia au trecut nestingheriți granița spaniolă. Alții au venit de departe, din Statele Unite, unde membrilor "Brigăzii Abraham Lincoln" (o personificare a comunismului evreiesc, dacă a existat vreodată una) li s-a permis accesul liber la războiul civil spaniol, în ciuda politicii publice "oficiale" de neintervenție a lui Roosevelt.

Dar naționaliștii și-au atras și ei voluntarii, de la fasciștii cu cămăși albastre din Irlanda și cămășile negre italiene, până la piloții polonezi și expatriații ruși. Printre aceștia s-au numărat aviatorii *Legiunii Condor* din Germania, care au jucat un rol decisiv în rezultatul războiului, obținând superioritatea aeriană pentru naționaliști. Saga lor epică a fost *Flowering Rifle* de Roy Campbell, unul dintre marile nume ale poeziei engleze din secolul XX și unul dintre voluntarii britanici ai lui Franco.

La 27 aprilie 1937, ziarele din întreaga lume au fost cuprinse de indignare în urma unui raid aerian asupra orașului basc Guernica, care nu era apărat. Fotografii îngrozitoare cu 6 000 de femei și copii morți au apărut însoțite de titluri care îi acuzau pe "criminalii naziști" de producerea acestei tragedii teribile. În timp ce jurnaliștii din Franța, Anglia, Rusia și America depuneau toate eforturile pentru a inflama opinia publică împotriva germanilor, piloții *Legiunii Condor* erau nedumeriți, deoarece nu au bombardat niciodată Guernica. Țintele lor au fost limitate la bastioanele republicane din jurul orașului Bilbao din apropiere. Deși morții

civili din Guernica erau destul de reali, aceștia fuseseră de fapt măcelăriți de echipele de asasini comuniști, care își transformaseră propriile atrocități în propagandă antifascistă. Aceștia au fost ajutați și încurajați, bineînțeles, de presa mondială, în mare parte simpatizantă, ai cărei cititori nu au avut ocazia să afle despre dovezile contrare nici de la germani, nici de la Crucea Roșie Internațională. Complicitatea comuniștilor și a presei la răstălmăcirea adevărului împotriva național-socialiștilor a fost destul de obișnuită din momentul în care Adolf Hitler și-a dezvoltat ideologia în 1920. Însă, odată cu Guernica, înșelăciunea a atins o amploare fără precedent, care avea să se repete și să se extindă continuu de-a lungul celui de-al Doilea Război Mondial, până în momentul de față. Marele adevăr al Războiului civil spaniol a fost că acesta a fost câștigat de elemente patriotice din întreaga Europă, într-un nou spirit de cooperare care a depășit diviziunile meschine și șovine de odinioară.

Acest adevăr a fost dramatizat în aprilie 1939, când o demonstrație gigantică a fost organizată pe străzile Madridului de către forțele victorioase ale generalului Franco. Falangistii spanioli și fasciștii italieni au defilat alături de legionarii Condor germani și de voluntari reprezentând multe alte naționalități europene. Aceștia au demonstrat că cei mai răi dușmani ai rasei lor pot fi înfrânți stând împreună ca războinici arieni - o dovadă pe care au validat-o din nou în următorii câțiva ani.

După ce nu au reușit să zdrobească fascismul și național-socialismul în Spania, evreii dezamăgiți și lacheii lor au căutat în jur alte oportunități de a-și reaprinde "războiul sfânt". Au găsit două în Europa Centrală și de Est.

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

